

לקחת סיכון - לתת סיכוי

אחד הכללים בחיים, שאין אפשרות להתקדם בלי לקחת סיכונים. מי שלא מוכן לקחת סיכון - גם לא נותן לעצמו סיכוי. אדם שרוצה לעלות מדריגה, לוקח סיכון כי הוא מנתק את עצמו מהמדריגה שבה הוא עומד ועדיין לא התייצב ועמד על המדריגה החדשה.

המעצור הגדול - הפחד

המעצור הכי גדול של האדם הוא הפחד. מאין לוקחים את האומץ? את האומץ לקחת סיכון? לפני שנענה על השאלה, נוסיף עוד נקודה חשובה: חלק מהפחד, זה הבריחה מהתמודדות עם כשלון. ההתמודדות עם הכישלון איננה רק בשל הנזקים וההפסדים, אלא אולי בשל התחושות הקשות שמלוות את הכשלון. איך מפסיקים לפחד להיכשל - ומצליחים להניע את עצמנו למרות אפשרות הכישלון שקיימת?

התשובה - אמונה

התשובה לשתי השאלות האלו היא **אמונה**. אמונה יכולה להיות סיסמה, מילה ריקה שאין אחריה תנועת חיים אמיתית, אבל אמונה שלימה, היא תנועת חיים שמולידה אומץ וגבורה, עשייה ופעילות, יוזמה ונחישות! שאדם מאמין הוא יודע שאם הוא יצליח או לא, זה תלוי בקב"ה. זה לא מונע ממנו לעשות את הבדיקות ולפעול באופן הטוב ביותר שהוא יודע, אבל כאשר הוא רוצה לעשות רצון ה', הוא רוצה טוב, אז הוא בוטח בה' שיצליח דרכו, ואם לא - זה מה שצריך היה להיות.

הקשר בין אמונה לאומץ

דווקא מי שמלא אמונה ובטחון, הוא מתמלא אומץ ויוזמה, כפי שכותב הרב קוק: הבטחון מוסיף הוא חיים ואומץ כל מה שהוא מלובש יותר ויותר במעשים רבים. התפשטותו על המון דרכי החיים, החריצות המעשית והשכלית, ביחיד ובציבור, מוסיפה בו אור גדול, ואומץ חיים, ובליטה גדולה. בטחו בד' עדי עד כי ביה ד' צור עולמים. וחזקת והיית לאיש. שאדם כנה עם עצמו ואומר יש לי יוזמה לשם שמיים, יש לי רצון לשם שמיים, בודק את סיכויי ההצלחה והם קיימים, אם הוא בוטח בה', הוא יעשה, הוא יפעל, הוא יודע שהוא לא לבד, שהקב"ה איתו.

הצלחה או כישלון - הכל בהשגחה

האם זה מבטיח שזה יצליח? - לא!
אז אם זה ייכשל? - זה רצון ה' שלא יצלח.
המאמין באמונה שלימה, לא יצטער מכך, אלא ילמד מה שנדרש ללמוד וימשיך לפעול בכל הכוח.

וכך מובא בספר בעל שם טוב על התורה:

מצאתי כתוב בשם הריב"ש זצלה"ה זי"ע שאמר על מה דאיתא 'שהרשעים מלאים חרטות', והקשה אם יש להם תמיד הרהורי חרטה על עבירות שבידם, מפני מה קורא להם רשעים, הרי אמר 'המקדש את האשה על מנת שאני צדיק ונמצא רשע הרי זו מקודשת שמא הרהר תשובה בלבו?' ופירש הוא ז"ל... שאין לאדם להתחרט על שום דבר שעשה, כי הוא היה כך על ידי רצון הבורא יתברך שמו... על כן הם נקראים רשעים, כי לא כן הוא, אלא הכל הוא על פי רצון העליון חוץ מיראת שמים.

אומר הבעש"ט: גם אם נכשלת - מי שנתן לך את העצה זה הקב"ה, לכן אל תצטער. גם אי ההצלחה היא מרצון ה'!
אל תתחרט - תמשיך לבטוח בה' ולהתאמץ לעשות טוב.
מה שבידך זה לכוון לשם שמיים - יראת שמיים.

ארץ ישראל - ארץ של אמונה

כחלק מהשבח של א"י אומרת התורה:

כִּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא כְּאֶרֶץ מִצְרַיִם... וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבְקָעֹת לְמִטְרַת הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתָּהּ מַיִם. אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ דִּרְשׁ אֶתָּה תָּמִיד...
...

האם זה שבח? - במצרים יש מים בשפע, אך בארץ ישראל אין הרבה מעיינות ונחלים, ואנו תלויים בגשמי הברכה.
הרמב"ן מסביר: בארץ ישראל, דווקא משום שאנו תלויים בגשם מהשמיים, זו ארץ שמתאימה לאנשי אמונה - כי יש בה השגחה אלוקית תמידית.

ועל פי זה אפשר להבין את דברי רש"י, שארץ ישראל טובה יותר ממצרים, כי אמנם שאין את הברכה האלוקית, יש בצורת וקושי אדיר, אבל אם יש את הברכה האלוקית זה יותר טוב ממצרים:

"והשקית ברגלך" - ארץ מצרים היתה צריכה להביא מים מנילוס ברגליך ולהשקותה וצריך אתה לנדד משנתך ולעמול, והנמוך שותה ולא הגבוה ואתה מעלה המים מן הנמוך לגבוה אבל זו למטר השמים תשתה מים אתה ישן על מטתך והקב"ה משקה נמוך וגבוה גלוי ושאינו גלוי כאחת".

סיכום - אמונה שמולידה עשייה

אנו נדרשים לאמונה בפועל, אמונה שמולידה עשייה ויוזמה.

אם הקב"ה יסייע - נזכה לברכה עצומה.

ואם ירצה שלא נצליח - גם את זה נקבל באמונה.

יהי רצון שנזכה לחיות את האמונה והבטחון, ובע"ה נעשה ונצליח!